Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

100 éve született Ottlik Géza
Az iskola a határon szerzőjének ezúttal Jézusról szóló gondolatait olvashatják ► 4. oldal

Pap- és diakónusszentelés
Bemutatkozik Kovács József, Molnár János, Óra Krisztián és Németh Csaba ► 10. oldal

In memoriam Kincs István
Halálának 70. évfordulóján emlékezünk az egykori kőszegi apátplébánosra ► 13. oldal

V. ÉVFOLYAM 6. SZÁM – 2012. JÚNIUS – ÁRA: 150 FT

20% becsület

Egy nemrégiben közzétett felmérés szerint a magyar fiatalok 80 százaléka szerint nem kifizetődő becsületesnek lenni. Ők úgy gondolják, hogy például egy felsőoktatási intézménybe való bejutás vagy egy jó munkahely megszerzése érdekében félre lehet tenni az erkölcsi elveket, és minden módszer megengedhető. E fiatalok úgy vélik, hogy a munka világában megengedhető egy kis csalás, hazugság vagy lopás, mert e nélkül az ember nem tud boldogulni az életben. A gazdasági nehézségek és a kilátástalanság miatt az anyagi előbbre jutás csak akkor biztosított szerintük, ha ügyeskednek, kiskapukat keresnek, és szemet hunynak bizonyos dolgok felett.

Félő, hogy nem csupán a fiatalok, hanem a felnőttek körében is hasonló az arány. Marad tehát 20 százalék, aki még hisz a becsületességben. Hisz a becsület értékében. Hisz a becsületesen végzett munkában. Hisz abban, hogy nem csupán mások megkárosításával, becsapásával lehet érvényesülni.

Véleményem szerint a csapda ott van a dologban, hogy az anyagi szempontok és előnyök szempontjából nézzük a dolgot. Mintha ez előbbre való volna a becsületnél, mint emberi értéknél. A becsületesség nem kifizetődő? Nem jár anyagi előnnyel? Nem jelent gazdagodást? Lehet. Legalábbis 80% így gondolkozik, él, dolgozik. Az ember könnyen feladja elveit. Könnyen eladja a lelkét. Könnyen eladja a becsületét. És akkor mi marad nekik?

A te becsületed mennyibe kerül? És mennyit ér? **[Horváth István Sándor]**

Adoro te devote, latens Deitas

„Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem! Kenyér- és borszínben titkon vagy jelen. Néked szívem, lelkem átadja magát, mert Téged szemlélve elveszti magát.”

Aquinói Szent Tamás Oltáriszentségről írt gyönyörű himnusza a következő versszakokban is telve van áhítattal, mélységes, csodáló, szerető hittel. Az úrnapi körmenet képe elkíséri a hívő embert egész életén át. Nyár elején sátrakat állítunk, fehér rózsával fonjuk be a monstranciát. Feldíszítjük a négy oltárt, és meghatódottan nézzük, ahogy a kicsik a virágszirmokat szórják. Úrnapja a falu, egy-egy plébánia hódolata a mennyből alászállott élő Kenyér előtt. Az Eucharisztia az egység szentsége, a szeretet szentsége, a szeretet köteléke Krisztus követői számára.

Szalézi Szent Ferenc a Genfi-tó déli vidékén sokat küzdött a megfélemlített katolikus hívekért és azokért, akik elhagyták katolikus hitüket. Nagy leleményességgel, tudásával és kivételes jóságával megnyerte az emberek szívét. Első lelkipásztori öröme az volt, amikor itt, a kálvini vallás központjában 40-50 év után újra megtartották az úrnapi körmenetet. Az emberek felbátorodtak, az Oltáriszentség imádása és a szentáldozás erőt öntött lelkükbe.

Amikor az úrnapi körmenetben lépdelünk, együtt énekelünk és imádkozunk, tanúságot teszünk a nézelődők előtt arról, hogy Krisztushoz tartozunk. Van, aki nem érti, mire való ez az egész? És a látványt a gyertyákkal, virágokkal, baldachinnal, a néppel és a monstranciát vivő pappal együtt a múlt valamelyik szűk zugába száműzné. De már látta, és ő sem felejtheti el, hogy vannak emberek, akik Istennek dicsőítő dalokat énekelve körmenetben vonulnak, miközben a kicsik virágszirmot szórnak.

[Salamon Viktória]

Liturgia

Az egyházi év

Az évközi idő I.

A sajátos jellegű időkön kívül – mint az advent, karácsony, stb. – van még harminchárom, esetleg harmincnégy hét az év folyamán. Ilyenkor Krisztus misztériumának (titkának) nem valamely külön szempontját ünnepeljük, hanem éppen Krisztus misztériumát a maga teljességében, kiváltképp a vasárnapokon. Ezt az időszakot hívjuk évközi időnek. Az évközi idő a január 6-a utáni vasárnapot követő hétfővel kezdődik. Tart egészen a nagyböjt előtti keddig bezárólag. Majd újra kezdődik a pünkösd vasárnapját követő hétfőn, és az adventi első vasárnap I. Esti dicséretének kezdetével zárul.

Mielőtt azonban az évközi idő jellegzetességeit részletesebben bemutatnánk, ismerkedjünk meg ezen idő néhány sajátos ünnepével! A pünkösd utáni első vasárnap Szentháromság vasárnapja. Liturgikus ünneplésének eredete a XI. századig nyúlik vissza. XXII. János pápa tette kötelező ünnepnappá 1331-ben.

A pünkösd utáni második hét csütörtökén van Krisztus Szent Teste és Vére főünnepe, közismertebb nevén Úrnapja. Mivel hazánkban ez a nap nem parancsolt ünnep, ezért a következő vasárnap üljük meg. Középkori eredetű ünnep, amely a nyugati eucharisztikus tisztelet gyümölcse. Úrnapját IV. Orbán pápa rendelte el 1264-ben, majd XXII. János pápa 1317-ben tette kötelezővé az egész Egyház számára. A szentmisének két különlegessége van: tetszés szerint énekelhető szekvencia, illetve járható körmenet, amelynek során négy oltárnál van imádság az Oltáriszentség előtt.

Pünkösd második vasárnapja utáni péntek Jézus Szent Szíve főünnepe. Szent János evangélista hívja fel a figyelmet Krisztus lándzsával átdöfött oldalára, amely nemcsak Jézus halálát és feltámadását tanúsítja, hanem istenemberi szeretetéről is beszél (Jn 19,33-34). Az újkori tisztelet Alacoque Szent Margit vizitációs nővér magánkinyilatkoztatásai alapján indult el. **[Ipacs Bence]**

Példakép

Gonzaga Szent Alajos

Szent Alajost életében sok meg nem értés vette körül, de halála után is eltorzították életét és személyének példáját. A képzőművészeti és irodalmi alkotások úgy mutatatták be, mint egy *„angyali ifjút”*, liliommal a kezében. Ki akarták emelni tisztaságát, de sajnos túlzásokba estek. Ő nem egy vérszegény, beteges, gyenge, törékeny fiatalember volt, hanem egy talpraesett, életerős, határozott, kemény, de jámbor, tiszta szándékú, buzgó fiatal.

Főnemesi családból származott. Szülei nyolc gyermeke közül ő volt a legidősebb, így rá várt a hercegi cím, annak minden követelményével. Édesapja már tízéves korában elküldte a toszkán nagyherceg udvarába, ahol megismerhette az udvari viselkedést és szokásokat, a klasszikus és modern nyelveket.

Ezek a nemesi udvarok bár külsőleg igyekeztek mindenben megfelelni az egyházi törvényeknek, nem volt ritka a viszály, a veszekedés, a gyilkosság és az erkölcstelen viselkedés sem. A gazdag nemesek úgy érezték, hogy felette állnak minden törvénynek és erkölcsnek. Alajos már serdülőként felismerte ezen téves gondolkodás veszélyét, és igyekezett tisztességesen, becsületesen élni. Firenzében fogadalmat tett: környezete lefelé húzó befolyásától távol tartja magát, és csak az Istennek szolgál.

E fogadalom olyannyira meghatározta későbbi életét, hogy hamarosan észrevették rajta, hogy nem hajlik a léha életvitelre és nem veszekedik senkivel sem, de mindig kiáll az igazság mellett. Hamar kivívta a lehúzók ellenszenvét, szélesebb körben pedig az elismerést, így egyre bátrabban fordultak hozzá tanácsért és segítségért. Édesapja is felismerte elsőszülötte bölcsességét és jó diplomáciai érzékét, ezért többször is segítségét kérte családi ügyek intézésében. Alajos szívesen segített mindenkinek, de érezte, hogy neki az Úr útjain kell járnia, mégpedig a jezsuita rendben. Édesapja nagyon ellenezte fia terveit, idővel mégis kénytelen volt elfogadni, hiszen Alajos lemondott a hercegi címről és az ezzel járó minden kötelezettségéről.

Rómába ment, ahol novíciusként igyekezett mindent megtenni, hogy majd jó jezsuita lehessen belőle. 1590-1591 tele szörnyű éhínséget és pestist hozott. Alajos segített a betegek gyógyításában, ezért sajnos hamarosan ő is elkapta a betegséget, amit nagy türelemmel viselt. Mindenkit megdöbbentetett, hogy milyen nyugodtan, békésen készült az Úrral való találkozásra. **[Déri Péter]**

Gonzaga Szent Alajos
(1568–1591)

Az Új Evangelizáció Évében a fiatalok előtt példa lehet Szent Alajos a tiszta és fegyelmezett életben, a kispapoknak pedig a hivatás felismerésében és a szolgálatra való buzgó készületben.

Szeptembertől megnyitja kapuit a II. János Pál Katolikus Szakkollégium

Keresztény fiatalokat várnak a szombathelyi II. János Pál Katolikus Szakkollégiumba, amely idén szeptemberben nyitja meg kapuit. Jelentkezni folyamatosan lehet. Az egyetemhez közeli épületben nemcsak tudományos munkára nyílik lehetőség, hanem a lelki életre is nagy hangsúlyt fektet dr. Németh Norbert atya, egyetemi lelkész. Őt kérdeztük a részletekről, a jelentkezés feltételeiről.

Hol található a szakkollégium, mit kell tudnunk az épületről?

A szakkollégiumnak az egyházmegye tulajdonában lévő Hollán Ernő utcai (10–12.) ingatlan ad otthont. Az épületben április 30-ig főiskolai és egyetemi kollégium működött. Azóta elkezdődött az épület teljes körű rekonstrukciója és a szakkollégisták toborzása. Szeptember 1-jével nyitja meg kapuit az intézmény.

Kiknek a jelentkezését várják elsősorban? Más egyházmegyéből is jelentkezhetnek fiatalok?

Olyan keresztény fiatalokat várunk, akik szeptembertől Szombathelyen tanulnak és szeretnének olyan helyen lakni, amely egyszerre szellemi műhely, nyüzsgő, vidám közösség és olyan hely, ahol a lélekben is rend születik.

Azok jelentkezését várjuk, akik szeretnének egy kényelmes, jól felszerelt, egyetemhez közeli lakhelyet, és szívesen fordítják az egyetemi éveiket arra, amire kapták, vagyis tudományos, közösségi és lelki gyarapodásra. Az egyházmegye határain túlról Szombathelyre érkező egyetemistákat is szeretettel várjuk.

Mi a szakkollégium célja és legfőbb sajátossága?

A szakkollégium célja olyan elkötelezett keresztény értelmiségiek formálása, akik a lehető legmagasabb szintre törekednek szakmájukban és hitelesen képviselik hitüket, szolgálják az Egyházat valamint a társadalmat.

Sajátossága abban áll, hogy a különböző karokon és intézetekben tanulók több tudományágat képviselve tartoznak egy közösségbe. A kollégiumi formáció évei hármas pillérre épülnek:

A tudományos és szakmai programokra, amelyeknek alapját a belső, kollégiumi kurzusok és a nagyon kedvezményes nyelvtanfolyamok biztosítják, amelyekről intézményünk belső diplomát fog kiállítani.

A közösségi életre, amiben fontos szerepet kap a kikapcsolódás, a kirándulás és a keresztény szórakozás is, így például táncházak, bálok és kollégiumi estek.

A lelki programra, amibe lehetőség van mindennap bekapcsolódni. A kollégium lelkésze lelkivezetés céljából is az egyetemisták rendelkezésére áll. A szakkollégium minden évben megrendezi az éves nyári táborát, ami a közösség életének fontos pontja.

Meddig lehet jelentkezni? Milyen feltételeknek kell megfelelni? Miért fontos, hogy egy esszét is csatoljanak a fiatalok a jelentkezési lapjukhoz?

Kétfordulós felvételije van a szakkollégiumnak. Az írásbeli jelentkezéshez plusz feladatokat (esszé és motivációs levél) is kértem az érdeklődőktől. Ezektől azt várom, hogy a szóbeli felvételin már úgy tudjak találkozni a leendő szakkollégistákkal, hogy írásaikból alapvető benyomást szerezhessek róluk, a gondolkodásukról, motivációikról. Ezek a szempontok végig jelentősek szakkollégiumi együttműködésünk során, ezért hasznos erről egy előzetes benyomást szerezni.

Jelentkezési határidő:
2012. augusztus 1. (12 óra)

A felvételi beszélgetés, vagyis a második forduló időpontja:
2012. augusztus 27. (9 óra)
Szombathely,
Martineum Felnőttképző Akadémia
(Kármelita u. 1.)

Elérhetőségek:
9700 Szombathely, Széchenyi u. 8.
vagy egyetemilelkesz@sek.nyme.hu

Rövid hírek

A Tömegtájékoztatás Világnapján a Szentatya hagyományosan üzenetet intéz a hívekhez. XVI. Benedek pápa idei írásában a csend és a szó közötti kapcsolatról elmélkedett: *„a kommunikáció két eleméről, amelyeknek egyensúlyban kell lenniük, egymást követniük kell és kiegészíteniük ahhoz, hogy hiteles párbeszéd alakuljon ki és az emberek valóban közel kerüljenek egymáshoz”* – írta XVI. Benedek.

■

A magyar egyházi bírósági helynökök május 12-én, immár hatodik alkalommal tartották meg éves kihelyezett ülésüket, ezúttal Győrött. Szuromi Szabolcs Anzelm, a Magyar Kánonjogi Társaság elnöke, köszöntőjében hangsúlyozta, hogy ez az évente történő összejövetel önmagában is reprezentálja azt a közös és egymást segítő törekvést, amellyel az egyházi bíróságok és tagjaik körültekintő türelemmel, az Egyház tanítását és fegyelmét egységesen szem előtt tartva, igyekeznek munkájukkal szolgálni a lelkek üdvösségét.

■

Május 19-én tartották meg a nyolcvanadik Nagymarosi Ifjúsági Találkozót, amely a magyar katolikus fiatalok legnagyobb múltra visszatekintő, immár negyven esztendeje évente kétszer (májusban és októberben) megrendezett országos lelkinapja. Az *Új Evangelizáció Évében* megrendezett tavaszi találkozó témája önmagunk evangelizációja volt. Az országos lelkinap sok határon túli fiatalt is vonzott, különösen a közeli Felvidékről.

■

A Szent István Társulat szervezésében az idén huszadik alkalommal rendezték meg a Szent István Könyvhetet, a keresztény szellemiségű könyvkiadók legrangosabb hazai seregszemléjét. A könyvhét keretében a Ferenciek terén összesen 37 szerző dedikálta műveit.

Az oldalt összeállította: H. Pezenhófer Brigitta
A hírek forrása: Magyar Kurír

Ottlik Géza vallomása Jézusról

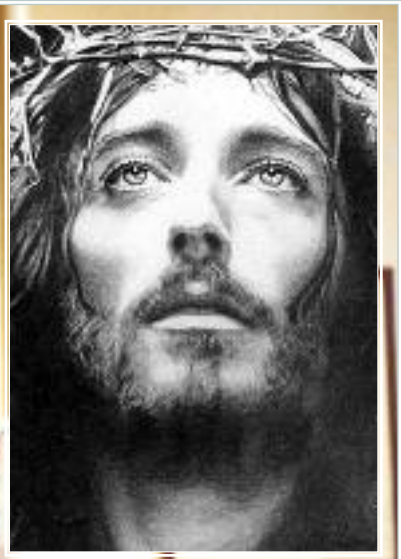

Az éppen 100 éve született Ottlik Géza angol nyelvű bridzsszakkönyvének fülszövegében a *„Hazájában szépíróként is ismert”* szöveg áll. Sőt, leginkább szépíróként ismert, tehetnénk hozzá, olyannyira, hogy egy prózaíró nemzedék elődjét, mesterét tiszteli benne, Esterházy Péter még le is másolja kézírással az *Iskola a határon* című regényét egy A/4-es papírra, a sorokat egymásra írva, csak hogy fizikai kapcsolatba lépjen a szöveggel. Az *„Iskola”* ma már középiskolai tananyag, szűkebb pátriánkban, Kőszegen játszódik, a hajdani katonai alreálban. Éppen mostanában lehetünk tanúi az Ottlik-kultusz kialakulásának a kisvárosban, elsősorban dr. Fűzfa Balázs irodalomtörténésznek köszönhetően. Emléktábla, konferencia, előadások, az iskolát bejáró emlékező séták, felolvasások segítenek összekötni mind szorosabban az író nevét a városkáéval, amelynek főterén a *„Sgraffitós-ház”* homlokzatán ez a bibliai idézet olvasható: *„Non est volentis, neque currentis, sed miserentis Dei”*, azaz: *„Nem azé, aki akarja, sem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené”*. E mondattal kezdődik Medve Gábornak, a regény egyik főszereplőjének kézirata, amelynek alapján egykori iskolatársai megpróbálják felidézni a húszas években velük történteket.

Mi most Ottlik Gézának egy körkérdésre adott válaszát idézzük, amely az egyik legszebb írói vallomás Jézusról:

„Ha jól értettem, s a kérdés nem az, hogy mit jelent Jézus a világnak, az emberiségnek, az elmúlt és eljövendő évezredeknek, hanem hogy nekem, személyesen, budapesti lakosnak kicsoda Ő, akkor könnyű válaszolni rá. Uram és Megváltóm. Miként arra a kérdésre is van felelet, van szó, hogy például ki volt nekem egy kecskeméti születésű Szabó Erzsébet Ottlik Gézáné. Anyám. Fölöttem pedig a csillagos ég. De hogy mit jelent nekem a csillagos ég, anyám vagy Jézus, ezen sem elmélkedni nem szoktam, sem válaszolni nem tudok rá. Nem is tartozik másra, bizalmas magánügye kettőnknek, nekem és a csillagos égnek. Az emberi nyelv eddigi jelentéskészlete, összetételének szabályai, gondolkodásunk meglévő fogalmi felszerelése nem teszi lehetővé, hogy ilyen – nyelven inneni és nyelven túli, intuitíve megragadható – tartalmakat kifejezzünk (ahogyan egyszer a regényről szólva próbáltam demonstrálni). A legfontosabb dolgokról nem tudunk beszélni, vagyis gondolkozni sem. Létezésünk alapjai – a hallgatás mélyén – sértetlenül őriznek ép, teljes tartalmakat. A nyelv fel tudja bontani roppant összetettségüket részjelentésekre, érzelmi, indulati, etikai, esztétikai, gondolati, akarati jelentésekre. Ezek az értelmezések mind csonkák, hamisak. Az író a nyelvet nem ebben az értelmező, felbontó funkciójában használja, hanem éppen ellenkezőleg, mondhatnánk visszaélve a nyelvtan szerkezetével és a szavak jelentésrendszerével, versében, regényében a világ eredeti épségét és teljességét igyekszik visszaállítani. És ha ez egyáltalán sikerül neki, csak a szövegébe beáramló hallgatásokkal sikerülhet. Ha pedig nincs benne a művemben mindez, anyám, az égbolt, Jézus, akkor semmi sincs benne. Nem néven nevezve kell jelen lenniük – a vers nem a csillagokról szól, nem Jézusról, nem a költő anyjáról – hanem valóságosan. Ha Ő nem áradt bele a mégoly profán, világi jelentésmozzanatokból összerakott művembe – ha másként nem, hát mint szomjúság, halhatatlan vágy, a szarvas kívánkozása a szép hűvös patakra –, akkor nem is hoztunk létre semmit.”

Ottlik írói rangjához méltó sorok Jézusról, nyelvfilozófiai fejtegetések a kimondhatóságról. Az Iskola a határon egyik kérdése is a nyelv lehetőségeit kutatja, ahogyan erre *„Az elbeszélés nehézségei”* fejezetcím is utal. És itt van a *„tanítvány”*, Esterházy, aki az édesanyja halálát próbálja feldolgozni *A szív segédigéi* című könyve megalkotásával, melynek zárlatában mintha a nyelvvel birkózó író kudarcát ismerné el: *„Mindezt majd megírom még pontosabban is”.*

Wittgenstein híres mondása juthat eszünkbe: *„Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell.”* Most mi is átadjuk inkább a szót egy szintén vasi kötődésű költőnek, Weöres Sándornak, akinek gondolatai érdekes párbeszédet folytatnak a fentebbi Ottlik-sorokkal.

Egyetlen érzés mindent elhomályosít. / Egyetlen hang mindent elsüketít. / Egyetlen szó mindent eltakar. / Mégis: érzésen, halláson, beszéden át vezet az út.

[Szauer Ágoston]

Miben áll a változás lényege? – hová kell vezetnem a „friss” érdeklődőt

Tegyük fel, hogy egy nem hívő ismerősünk elénk áll, és azt mondja: *„Sokat beszélgettünk korábban a hitről, meg akarom nyitni a szívemet, szeretnék megtérni.”* Mi erre a reakciónk? Mit mondjunk, mit tegyünk ilyen helyzetben? Milyen konkrét útmutatást adjunk? Kell-e erre egyáltalán reagálnunk?

Tulajdonképpen a gyakorlati tanácsokon túl (menjen el gyónni vagy kezdje el a katekumenátust) tisztáznunk kell önmagunkban egy dolgot: végül is mikor jelentem ki valakiről (akár önmagamról is!), hogy megtért? Miben áll a tulajdonképpeni változás lényege? Elérhető-e a krisztusi magatartáson túl a krisztusi jellem? És hogyan? Minek kell megváltozni?

Sokan leszűkítik azokat a kategóriákat, amikből meg kell térnünk. Leginkább a látható erkölcsi hiányosságok (rendezetlen párkapcsolatok, léha életmód, kicsapongás, lustaság, irigység, haragtartás), szélsőséges ideológiai nézetek korrigálása (antiszemitizmus, kommunizmus, stb.), illetve vallási előírásokhoz való alkalmazkodás (vasárnapi misére járás, rendszeres szentgyónás, áldozás, napi imádság elvégzése, keresztény életvitel) jelenti a megtérést. Ha tehát megfelelek ezeknek a látható normáknak, akkor keresztény vagyok. A kérdésem az, hogy tényleg? Ennyi? Ha ezekre a dolgokra megtanítom a friss megtérőt, akkor kész is? Ettől tényleg jobban fogja szeretni az embereket? Jobban fogja szeretni Istent?

Általában minden vallási közösség felállítja azokat a kimondott-kimondatlan, de mindenképpen látható normákat, amelyekhez ha az új tag illeszkedik, akkor a közösség tényleges tagjává válik. Sok időt szánunk a felállított normák szerinti nyilvánvaló vétkekkel való foglalatoskodásra. Ez a tendencia azonban az élő hit elerőtlenedéséhez vezet: nem jut el a lényeges problémákig. Nincs újjászületés, csak alakulgatás.

Jézus azonban a kívülről jól láthatón túlról is beszél. A bűn számára nem pusztán a magatartás torzulása vagy vallási előírásoknak való nem megfelelés, hanem egy sokkal mélyebb valóság, ami mélyen az ember szívében, jellemében gyökerezik. Ezért azt mondja a vallásos embereknek, hogy vizsgálják meg a tál és a pohár belsejét is. Bensőnk pedig csalárdabb, mint gondolnánk, mert meggyőz minket saját ártatlanságunkról. Felment minket azáltal, hogy aktuális lelki fájdalmainkat helyezi előtérbe. A benső küzdelmeinkre tereli a figyelmünket, és nem a szív romlottságára. A küzdelem előtérbe kerülésével pedig rögtön önmagunk hősiességét fitogtatjuk, és nem vesszük észre a bensőnkben lévő óriási gerendát.

De mi ez a gerenda, amiről Jézus is beszél? Mik a belső bűnök, amik szinte sohasem láthatóak, és annyira beivódtak a gondolkodásunkba, reakcióinkba, kapcsolatainkba, hogy eszünkbe sem jut megkérdőjelezni őket?

Az egyik súlyos bűn a lelki önvédelem, ami egy belső stratégia a lelki fájdalom elkerülésére. A szeretet iránti jogos vágyunk arra indít, hogy elkerüljük a lelki fájdalmat. De ez az igyekezet nagyon sokszor felülmúlja azt a szándékunkat, hogy őszintén megnyissuk magunkat és szeretetteljes kapcsolatot alakítsunk ki. Ha önvédelmünk meggátolja, hogy egy kapcsolatban a másik jólétét is szem előtt tartsuk, a szeretet törvénye ellen vétünk.

Az önvédelmet a szenvedéstől való félelem táplálja. Nem igazán attól félünk, hogy nem fogadják el azt, amit mondunk, hanem attól, hogy nem is lesznek kíváncsiak ránk, eleve elutasítanak minket. Ettől rettegünk, és különféle eszement kommunikációs stratégiákat alakítunk ki, hogy kellő távolságból kelljen csak szeretnünk egymást (udvarias mosolygás, szigorú tárgyilagosság, csendes hallgatás kínos ügyekben). Ez pedig súlyos bűn. Ennek ellenére vallási közegben nem beszélnek róla, mint a bűn egy fajtájáról. Pedig életek nyomorodnak meg ettől. Ugyanakkor, ha sikerül felfedezni magunkban a lelki önvédelem bűnét, és tudatosan igyekszünk vállalni a szenvedést, akkor megtaláljuk életünket.

A búzaszem életünket nem attól kell félteni, hogy elhaljon, hanem önmagunk ostobaságától, amikor azt hisszük, hogy meg tudjuk menteni azt önmagunk számára. De mi lesz a búzaszemmel, ha nem hal meg? Nem hoz termést. Meddő marad az élete, és magányos lesz.

A másik lényünkbe ivódott bűn pedig a követelőzés. Ez a hívő emberek egyik legkomolyabb bűne. Akkor kerül előtérbe, amikor Isten nagyon hosszú idő után sem hajlandó jogosnak vélt vágyainkat teljesíteni, és zavarba ejtően rossz dolgok történnek. Igazságérzetünk lázad. Már nem kérünk Istentől, hanem perelünk vele a nekünk járó dolgok miatt. Magyarázatot követelünk. Ez volt Jób bűne is, amikor nem enyhült lelkének fájdalma: *„vitába szeretnék szállni Istennel”*, *„nagyon jól tudom, hogy igazam van” (Jób 13)*.

Ha szívünkre tesszük a kezünket, akkor tudjuk, hogy rengeteg követelőzés tör elő belőlünk. Azt is tudjuk ugyanakkor, hogy Istennel szemben nem nyerhetünk, mert nem tudjuk őt manipulálni. Isten nem fog tőlünk semmilyen tragédiáért bocsánatot kérni. Jóbtól sem kért. Nekünk kell megtörnünk, és engednünk kell, hogy a megalázás elérjen minket, közben nyitottnak kell maradni. Ez utóbbi csak akkor jön létre, ha megvalljuk követelőzésünket. És rájövünk, hogy valójában Isten irgalmára van szükségünk, de nem a rossz dolgok megoldása miatt, hanem mert mi akartuk meghatározni, hogy mi a jó nekünk, és nem benne bízunk feltétel nélkül.

Valahol itt kezdődik a tényleges változás.

[Tömő János]

Éljünk szertelenül!

▲ A Karitász RÉV Szenvedélybeteg-segítő Szolgálata által szervezett *„Éljünk szertelenül!”* elnevezésű programot április 27-én rendezték meg a Savaria Plázában. Tanulságos előadásokon, szórakoztató programokon vett részt közel 250 fiatal.

Egyházmegyei ministránsnap Zalaegerszegen

▲ Szentmisét mutatott be dr. Veres András megyéspüspök, előadásokat tartottak a kispapok, a részvevőket Sziráky Péter és zenekara szórakoztatta, fellépett a ZalaBrass fúvószenekar és az Urban Dance West tánccsoport is. **[Balasi István]**

▼ Az új evangelizáció jegyében rendezték meg az idei hittanversenyt, az április 28-i döntőn 140 diák mérte össze tudását csapatversenyeken, a legügyesebbek értékes irodalmi íráspályázatokat is készítettek. **[Salamon Viktória]**

Az egyházmegyei hittanverseny döntője

▼ Május 13-án elsőáldozás volt Felsőcsatáron. A megható szertartás leginkább a hónapok óta fegyelmezetten és lelkiismeretesen ministráló két kisfiú számára volt igazán bensőséges, ők voltak ugyanis az elsőáldozók. **[Fodor László]**

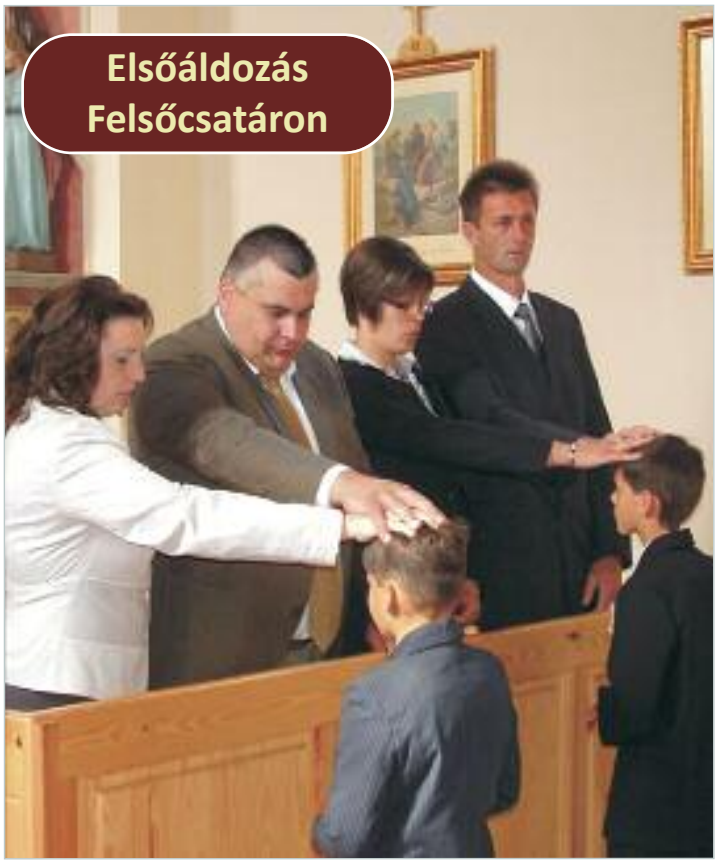

Elsőáldozás Felsőcsatáron

Édesanyák köszöntése Oladon

„Áldd meg édesanyám járását-kelését, áldd meg könnyhullását, áldd meg szenvedését!” – május 6-án az oladi Batthyány-templomban a gyerekek verssel köszöntötték az édesanyákat, nagymamákat. **[Kósáné Sipos Rita]**

Ballagás a Mindszenty iskolában

A zalaegerszegi Mindszenty iskola ballagási ünnepségén, május 4-én Stróber László apátplébános az Istenbe vetett bizalomra és az alma mater jellemformáló erejére hívta fel a végzős diákok figyelmét. **[Illés Csaba]**

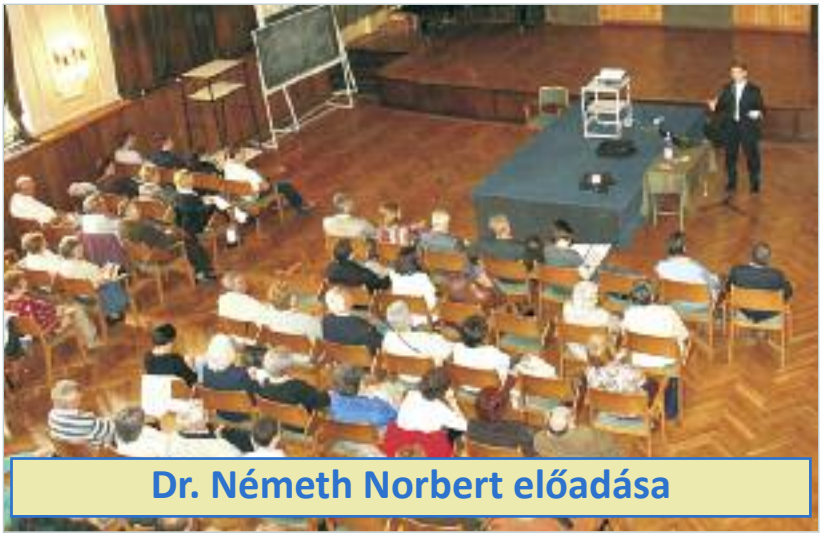

Dr. Németh Norbert előadása

Mégsem lesz világvége 2012-ben? című előadásában május 7-én dr. Németh Norbert atya arra mutatott rá: nem a világvége napjának várása a fontos, hanem az, hogy tudatosan a jelenben éljünk. **[Kleinhappel Miklós]**

Rövid hírek

A Brenner János Általános Iskola május 3-án első alkalommal rendezte meg hagyományteremtő szándékkal Finta Sándor iskolaigazgató, költő-tanár emlékére szervezett versmondó versenyét, amelyre Sárvárról, Kőszegről, Celldömölkről, a szombathelyi Reményik Sándor Evangélikus és a Bercsényi Miklós Általános Iskolából is érkeztek diákok. A versenyt Finta Sándor két unokája is megtisztelte jelenlétével. Díjazottak: Szendrő Sára (Kőszeg), Csárdi Csenge (Szombathely–Brenner), Grünwald Dávid (Szombathely–Reményik), Wawrzsák Áron (Sárvár), Mód Marcell (Celldömölk), Baumgartner Zsófia (Szombathely–Brenner). Gratulálunk minden résztvevőknek.

• • •

1817. április végén tűzvész pusztított Szombathelyen. Ezt követően a városlakók megfogadták, hogy Szent Flórián napján minden évben gyertyás körmenetet tartanak, fohászkodva a szent közbenjárásáért. A május 6-i ünnepségen részt vettek a szombathelyi Tűzoltó Egyesület tagjai is, akik idén ünneplik 140 éves jubileumukat.

Programajánló

június 15–17. (péntek–vasárnap) Lelkipásztori munkatársak képzése (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **június 16. (szombat) 10 óra** Dr. Horváth Lóránt Ödön gyémántmiséje (Szombathely, Székesegyház); **15 óra** Bérmálás (Egyházasrádóc, Szent András apostol templom) • **június 17. (vasárnap) 10 óra** Bérmálás (Zalaháshágy, Szentháromság-templom); **15 óra** Bérmálás (Celldömölk, Szent Miklós-templom) • **június 22. (péntek) 20 óra** Szentségimádás a pap- és diakónusszentelés előestéjén (Szombathely, Székesegyház) • **június 23. (szombat) 10 óra** Pap- és diakónusszentelés a Székesegyházban (Szombathely, Székesegyház) • **június 24. (vasárnap) 10 óra** Bérmálás (Ölbő, Szent Miklós-templom); **15 óra** Bérmálás (Jánosháza, Keresztelő Szent János templom) • **június 29 – július 1. (péntek–vasárnap)** Lelki zarándoklaton Szent Márton püspökkel (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **június 29. (péntek) 16 óra** Hitoktatók Te Deum ünnepsége (Szombathely, Székesegyház); **18 óra** Újmisések szentmiséje (Szentgotthárd, Jó Pásztor kápolna) • **június 30. (szombat) 6 óra** Gyalogos zarándoklat Szentgotthárdról Mariabildbe; **10 óra** Jubiláns házasok találkozója (Szombathely, Székesegyház) • **július 1. (vasárnap) 10 óra** Bérmálás (Felsőszölnök, Keresztelő Szent János templom) • **július 2–5. (hétfő–csütörtök)** Az egyházmegye hitoktatóinak lelkigyakorlata (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia)

Idén Vasvárra zarándokoltak az egyházmegye hívei

Több mint ezer hívő érkezett május 1-jén a vasvári Szentkúthoz, az idei egyházmegyei zarándoklat helyszínére. A festői környezetben felállított szabadtéri oltár köré sok száz hívő gyűlt össze a püspöki szentmise kezdetére. A vasi és zalai zarándokok 25 autóbusszal érkeztek Vasvárra, de a kegyhely közelsége miatt idén nagyon sokan érkeztek személyautóval, gyalogosan és kerékpárral is.

A vasvári kegyhely tűzoltók, erdészek és civilek összefogásának és tereprendezési munkálatainak köszönhetően fogadhatta a zarándokokat. A helyiek napokig dolgoztak azon, hogy az egyházmegye hívei zavartalanul részt vehessenek a lelki napon. Az időjárás is a kegyeibe fogadta a zarándokokat, így a tavasszal kibontakozó természet szépsége is hozzájárult a hívek lelki feltöltődéséhez.

Öröm volt látni, hogy az idősebb nemzedék mellett rengeteg fiatal család, sok kisgyermek és babakocsit toló édesanya hallgatta együtt a szentmisét. Dr. Veres András megyéspüspök a jerikói vak történetéhez kapcsolódva a lelki vakságról beszélt, amely korunk egyik *„betegsége”*. Napjainkban sajnos egyre többen elfordulnak Istentől, az Egyháztól, s élik mindennapjaikat hit nélkül, saját elgondolásuk szerint irányítva életüket. Sokan nem látják meg Jézust, pedig neki mindenkire van ideje, figyel ránk. Jézus e lelkileg vak világban visszaadja látásunkat, megnyitja szemünket a hit szerinti, valódi látásra. Kövessük őt, kövessük az Egyház tanítását, a lelkipásztoraink útmutatását ahhoz, hogy a jézusi tanításnak megfelelő életet élhessünk – buzdított minket a főpásztor.

A szentmise után mindenki imádkozhatott a szentkúti kápolnában és a Mária-szobor előtt, beszélgethetett rég nem látott ismerősökkel, vagy köthetett új ismeretségeket. A zarándokok délután keresztutat jártak, melynek fából faragott stációi a közelmúltban készültek el, míg mások szentségimádáson vettek részt.

A nap zárásaként litániára és körmenetre gyűltek össze a hívek. Püspök atya a jövő évi zarándoklat helyszínéül Máriaremetét nevezte meg. Reméljük, jövőre is kegyelmekben gazdag, minél több generációt megmozgató lelki napot tölthetünk együtt. **[Csuti-Mátyás Zsófia]**

A szomszédos egyházmegyéből – Zalaszentiványról, Alibánfáról, Petőhenyéről és Nemesapátiból – is érkeztek hívek Vasvárra. *„Bár más egyházmegyéhez tartozunk, nagy örömmel vettünk részt az egyházmegyei zarándoklaton. 83 éves zarándoktársunk kora ellenére végigsétálta velünk az állomástól a Szentkútig vezető utat”* – számolt be Horváth László. A körmendi és szentgotthárdi plébánia hívei közel 50-en indultak útnak Körmendről, és mintegy 17 kilométert gyalogolva érkeztek meg a kegyhelyre. Megyéspüspök úr vezetésével 118-an – köztük karitász munkatársak – kerékpárral vágtak neki az oda-vissza 60 kilométeres távnak. A bicikliseket szeretettel fogadták a helyiek Sorokpolányban egy rövid pihenő és vendégség erejéig.

Via Sancti Martini – Az északi út II.

Egy novemberi napon indultunk tovább Kőszegről. A jelzés itt erdei úton, a határ mentén vezetett Olmódig. Ez a falucska nyitja a horvát nemzetiségi községek sorát, amelyeken a zarándokút áthalad. A horvát lakosságot a török idők után telepítették le az elnéptelenedett vagy megfogyatkozott lakosságú falvakba. Olmód Szent Márton temploma középkori eredetű, mai formáját az 1772-es felújításkor nyerte el. Oltárképe a köpenymegosztás jelenetét ábrázolja, a mennyezetfreskón pedig azt láthatjuk, amikor Jézus megjelenik Mártonnak álmában, a fél köpenybe burkolózva.

Műúton vezetett tovább az út Horvátzsidányig. Ennek a községnek már a neve is elárulja lakói származását. A falu 1836-ban épült Keresztelő Szent János templomának egyik ablakán látható egy Szent Márton ábrázolás. A falu után érjük el a kellemes erdei környezetben lévő kiszsidányi-forrást, ahol pihenőhelyet alakítottak ki. Kiszsidány kivételesen német nemzetiségű község. Áthaladva a falun szőlők között halad az út a szintén horvát lakosságú Peresznyéig. Fő látnivalói a barokk Szent Egyed-templom és az angolparkkal övezett Eszterházy-kastély. A kastélykert mögött egy fennsíkra kapaszkodtunk fel, és szántóföldek között haladtunk, majd egy mély horgoson keresztül értünk Répcevisre. Itt a barokk Szent András-templom fogadott bennünket. A templomhoz vezető lépcső tetején egy művészi kálváriát láttunk, a körülfutó falban pedig régi sírköveket. A falut elhagyva kereszteztük a Répce-folyót, és Zsiránál fejeztük be aznapi túránkat.

A folytatásra már tavasszal, egy esős áprilisi napon került sor. Zsiráról aszfaltút vezetett a horvát lakosságú Undra. Itt megkerestük a sekrestyést, aki készségesen kinyitotta nekünk a templomot, amelyet szintén Szent Márton tiszteletére szenteltek. Oltárképe a XIX. században készült, a körülötte lévő, Szent Márton életét ábrázoló képeket Závory Zoltán festette már a XX. században.

A következő falu, Sopronhorpács Szent Péter és Pál tiszteletére épült temploma igazi művészettörténeti csemege. Legrégebbi részei a XII. század végén épültek román stílusban. A jáki templomot idéző monumentális bélletes kapuja 1230 körül készült. Később gótikus stílusjegyekkel is gazdagodott, végül a barokk korban is átépítették, szerencsére sokat megőrizve a régi elemekből. Másik jelentős látnivaló a barokk Széchenyi-kastély, amelynek parkja természetvédelmi terület.

A következő településnek, Egyházasfalunak épp csak a szélét érinti a jelzés, és mezei úton, akácsorok között vezet Nemeskér felé. Itt mi letértünk a kijelölt útról, és Lövőnek vettük az irányt, hogy ott visszaszállhassunk az autóbuszra.

[Szalai Attila, Fotó: Gedeon Tamás]

Szent Márton élete

Két megszállott megszabadítása

Egyházmegyénk szülöttének és védőszentjének életrajzát Sulpicius Severus (363 k. – 420 k.) írta meg *„Vita Martini”* (Szent Márton élete) címen. Rovatunkban ebből közlünk részleteket.

Taetradius prokonzul szolgáját a sátán szállta meg. Mártont kérték meg, hogy tegye rá a kezét, de a gonosz lelket sehogy se lehetett kihozni abból a cellából. Akkor Taetradius a szent férfiú térdéhez borult, és arra kérte, hogy jöjjön le a házhoz, ahol a megszállott lakott. Márton erre azt mondta, hogy nem mehet be egy hitetlen és pogány ember házába. A prokonzul megígérte ekkor, hogy keresztény lesz, ha a sátánt a fiatal rabszolgájából kiűzi. Márton rátette kezét a gyermekre, és kiűzte belőle a tisztátalan lelket. Mikor Taetradius ezt látta, hitt Jézus Urunkban, és mindjárt katekumenné lett, nem sokkal később pedig megkeresztelkedett. Mártont, mint üdvösségének szerzőjét, mindig különös szeretettel tisztelte.

Ugyanebben a városban Márton betért egy családapához, a küszöbön azonban megállt és kijelentette, hogy a ház udvarán egy rettenetes démont lát. Mikor ráparancsolt, hogy távozzék, a démon megszállta a ház urának szakácsát. A nyomorult vicsorgatni kezdte a fogát, és dühöngve rontott rá azokra, akikkel szembetalálkozott. Márton szembefordult a dühöngővel, és megparancsolta, hogy azonnal álljon meg. Mikor a száját kitátva harapással fenyegetőzött, Márton a szájába dugta az ujjait. *„Ha van hatalmad, akkor nyeld le őket”* – mondotta. Mintha tüzes vas ment volna a torkába, visszahúzta a fogait a szent ujjaitól, és a megszállott testből menekülni kényszerült.

Kovács József

„Akik élnek, ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott” (2Kor 5,15)

Kovács Józsefnek hívnak, 1987. november 21-én születtem. Zalahásházon éltem 2001 nyaráig, ekkor költözött át a család Zalalövőre. A zalaegerszegi Mindszenty József Gimnáziumban szereztem érettségit, majd egy évig a veszprémi Pannon Egyetem mérnökinformatikus hallgatója voltam. Ezután adtam be jelentkezésemet főpásztoromnak 2007-ben, aki a Győri Hittudományi Főiskolára küldött a szemináriumi évek elvégzésére.

Most a diakónusszentelés előtt megint egy új dolog veszi kezdetét az életemben. Mikor bérmálásra készültünk, a plébános arra kért minket, hogy keressünk magunknak egy jelmondatot a Szentírásból. Nekem nem volt ötletem, ezért elfogadtam a padtársamtól egy szentképet, amin az az idézet volt olvasható, amit most is jelmondatomként választottam: *„...akik élnek, ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott” (2Kor 5,15)*. Nem tudatosan döntöttem akkor mellette, hanem talán azért, mert így nekem nem kellett külön keresnem. Viszont annyira belém ivódott akkor, hogy nem tudtam – persze nem is akartam – elhagyni azóta sem. Amikor kimondtam a papságra az igent, fellobbant bennem ez a szakasz és új értelmet nyert. Kitűztem életcélként mondanivalóját. Ebben segítségemre volt, hogy minden év elején éves tervet kellett készítenünk a szemináriumban egy idézettel, és nem is kellett mást választanom, mint a 2Kor 5,15 verset. Megfogalmaztam magamnak, hogy nem a saját érdekem, elképzelésem a fontos, hanem az, hogy minél többen megismerjék Krisztust és az ő tanítását. Azonban ne csak megismerjék, ne csak informatív, hanem performatív legyen számukra – azaz cselekvésre ösztönző ismeret, mert mit ér a hit tettek nélkül? (vö. Jak 2,26) Ezért mindent alá kell vetni e nagyobb cél érdekében. Elhatároztam, hogy diakónusszentelésemkor is ez lesz az, amivel azonosulni szeretnék, ami ezután is velem marad, de most már tudatosan választva. A tavalyi évben egy új szentírási rész vált hasonló fontosságúvá életemben, de annak a történetét tartsuk meg jövőre.

Molnár János

„Értük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban” (Jn 17,19)

Ismeretlen ismerősként mutatkozom be a Martinus olvasóinak, ugyanis Önök azok, akik a leginkább ismernek. Az egyházmegyei rendezvényeken, a püspöki liturgiákon és egyéb alkalmakon rendszeresen láthattak. Nyomon követhették, hogyan lesz az elsőéves papnövendékből diakónus, a diakónusból szép lassan pap.

Sokan láthattak, de nem mindenki ismer. Molnár János vagyok, egyházmegyénk egyik kis falujából, Zalahásházról származom. Az ottani hívek, köztük családom kitartó imáinak, áldozatos szeretetének és végtelen bizalmának oroszlánrésze van abban, hogy ma az vagyok, aki. A hivatásomat természetesen nem tőlük kaptam. A bennünket oly nagyon szerető Isten hívott meg papjának. Testvéri szeretetből választott ki arra az életformára, aminek hamarosan részese lehetek.

A papság sokunk számára, számomra is felfoghatatlan ajándék és titok. Így élhettem meg az elmúlt egy évet, amelyet diakónusi szolgálatom töltött ki. Megtapasztalhattam sok olyan dolgot, amelyekről addig csak sejtéseim voltak. Valóra vált az, aminek a szenteléskor ezzel a mondattal indultam neki: *„Istennel nagy dolgokat viszünk végbe!”* Eseménydús évek vannak mögöttem: szentmiséken diakonizálás, szentségek kiszolgáltatása, prédikációk, újabb kapcsolatok, nyelvvizsga, diploma.

Ám az újmisés jelmondatomat már sokkal korábban kiválasztottam, s a felkészülés évei alatt erőt adott, motivált. Emlékeztetett arra, hogy miért, kikért vagyok szeminarista. Nem azért tanulok, mert szórakoztat, hanem mert Isten az emberek szolgálatára szán. Az értük szenteltséget már itt, a szemináriumban elkezdhettem.

Értük szentelem magam. Ez nem azt jelenti, hogy önmagamat szentelem pappá. Nem is azt, hogy a szemináriumból kikerülve olyan szent lennék, mint azok a szentek, akiket mindenben követnünk kell. *„Értük szentelem”*, mint ahogyan egy szülő családjának szenteli magát. Értük él-hal, imádkozik és dolgozik.

Jézust akarom követni, aki értünk szentelte magát, s kérem a hívek imáit, hogy méltó legyek arra a hivatásra, amelyet ő szánt nekem.

Óra Krisztián

„Aki küldött, velem van”
(Jn 8,29)

Óra Krisztiánnak hívnak, a Szombathelyi Egyházmegye diakónusa, a Központi Papnevelő Intézet hatodéves növendéke vagyok. Szombathely oladi városrészén lakom szüleimmel és ikertestvéremmel együtt.

Így a készület végén, amikor a papszenteléssel életemnek egy új szakasza veszi kezdetét, nagyon nagy hálával tekintek vissza az elmúlt majdnem huszonöt esztendőre: a szerető, értem minden áldozatot meghozó családomra, az iskolai osztályközösségeimre, a szombathelyi székesegyházban eltöltött szolgálatra, a plébániai ifjúsági hittancsoportra, a cserkészcsapatomra, a szemináriumi és az egyetemi közösségre.

Megköszönöm Istennek mindazokat, akik által a meghívást a papságra meghallhattam, akiknek példája és imái által erre igent tudtam mondani és a döntésemben megerősödni. Az, hogy most a papszentelés előtt állhatok, Isten kegyelme és gondviselő szeretete az életemben.

A szemináriumi évek alatt igyekeztem lelkileg és szellemileg egyaránt felkészülni a papságra. Még fiatal vagyok, vannak hibáim és korlátaim, ezekkel együtt, Isten erejében bízva fogom elkezdeni áldozópapi szolgálatomat. Jelmondatul papi életemre a következő igét választottam: *„Aki küldött, velem van.”* Bízom az Istenben, aki meghívott és küld az emberekhez. Tudom, hogy benne mindig remélhetek. Hiszem, hogy velem lesz szolgálatom minden pillanatában: velem a nehézségekben, a kudarcokban, az örömökben, a félelem idején, akkor, ha erősnek kell lennem. Ha ő velem van, akkor nincs senki és semmi, akitől félnem kellene.

Hűséges akarok maradni a meghívó Istenhez, az Egyház tanításához, a hitemhez, a küldetésemhez és az emberi kapcsolataimhoz. Gyengeségeimmel és gyarlóságaimmal együtt vállalom a papi szolgálatot, bizalmamat Isten végtelen irgalmába vetem, és remélem, hogy tudok majd egyre jobbá, egyre szentebbé válni.

Tudom, hogy nem lesz egyszerű, de bátorít annak tudata, amit mindig el szeretnék hinni: *„Aki küldött, velem van”.*

Németh Csaba

„Mert az Úr színe előtt fogsz járni, hogy előkészítsd az ő útját” (Lk 1,76b)

Nagykanizsán születtem 1987-ben. Egy kis zalai faluban, Bánokszentgyörgyön nevelkedtem. Gimnáziumi tanulmányaimat Zalaegerszegen, a Mindszenty Gimnáziumban végeztem, és ott érlelődött meg bennem a döntés, hogy pap szeretnék lenni. Papszentelés előtt, mikor kérelmet ír az ember, újra megfogalmazza magának, miért is szeretne pap lenni. Ennél a kérdésnél mindig az első kimondott igenemre gondolok vissza. Hiszen ekkor engedtem át életemet Istennek, és léptem rá arra az útra, amely a boldogsághoz vezet. Mit jelent ez számomra? Istennek adtam helyet, elfogadva velem kapcsolatos tervét, azt, hogy áldozópapként szolgáljam.

Mikor a diakónusszentelésre készültem, sokszor átgondoltam ezt a pillanatot, mely most is erőt és lelkesedést ad. Kezdetben tusakodtam ellene, másfelé akartam indulni, de ez a gondolat sohasem hagyott el. Három lelkigyakorlat kellett, hogy ki tudjam mondani, de azt követően már nem tudtam másra gondolni, a felismert hivatást félredobni. Isten egészen egyszerű módon szólított meg, embereken keresztül, mégpedig több pap példáján keresztül. Megérintett, ahogy az emberek felé fordultak, mégis Istenről tanúskodtak. Rájöttem, én is ezt akarom tenni, Isten színe előtt járni, elvinni őt azok közé, akik még nem hisznek vagy éppen keresnek. Oly sok ma a kereső, akik nem tudják, kit keresnek. Előkészítve útját az emberek között, rámutatni, felé irányítani az emberek figyelmét, hogy ez a két út, ami tőle indul és amit mi készítünk felé, összeérjen.

A pap feladata az, hogy előkészítse a találkozást a Feltámadottal, hirdetve őt életével, a szentségek kiszolgáltatása által, az igehirdetésben, a mindennapi életben. Tanúságot téve odaadásával, ahogy Boldog II. János Pál megfogalmazza: *„A papságra készülődés és maga a papság is válasz Jézus kérdésére: Szeretsz-e engem?”* A válasz pedig életem teljes odaadása. Ezzel lehet hitelesen tanúskodni Jézus mellett, ezzel lehet Isten színe előtt járva előkészíteni az ő útját.

Ehhez kérem imádságaikat, hogy sohase felejtsem el, kinek a követségében járok és kiről teszek tanúságot.

Ismét a Tiszta Szívek Mozgalmáról

Világszerte egyre népszerűbbek, egyre több fiatalt vonzanak azok a mozgalmak, amelyek zászlajukra tűzik, hogy a fiatalok magánéletüket, párkapcsolatukat is a keresztény értékrendnek megfelelően élik meg. Annak belátása áll a háttérben, hogy a korunkban egyre általánosabban elfogadott alternatív párkapcsolati modellek nem vezetnek valódi boldogsághoz. Néhány éve hazánkban is egyre határozottabban hallatják hangjukat azok, akik a tisztaság ügyét leginkább szívükön viselik.

(1) konferenciák és továbbképzések szerveződnek; (2) ismeretterjesztő és szakirodalmi művek íródnak, illetve kerülnek magyar nyelven is kiadásra egyre nagyobb számban; (3) ifjúsági közösségek és mozgalmak indulnak; (4) rendezvények szerveződnek, ahol olyan fiatalok szólalnak meg, akik a saját bőrükön tapasztalták meg, milyen megélni a tisztaságot, és azok, akik számára ennek felfedezése az újrakezdés örömét jelenti.

Ilyen rendezvények a minden év tavaszán és őszén megrendezésre kerülő találkozók, amelyet a Tiszta Szívek Mozgalma rendez mindazok számára, akik úton vannak, akik több vagy kevesebb megerősítésre várnak, és akik már eltökéltek a tisztaság mellett. A lengyel mintára Magyarországon 2009-ben indult Tiszta Szívek Mozgalmát Kerényi Lajos piarista szerzetes kezdeményezte, és az ő lelki vezetése alatt működik. A tavaszi találkozó április 28-án volt Budapesten, a Szent Kereszt Plébánián. A mozgalom nyitott minden érdeklődő felé, ezért várnak szeretettel mindenkit ezekre a bevállalós, igaz, gazdagító és egyszerre jó hangulatú rendezvényekre.

Ezeken a találkozókon elhangoznak tapasztalt házaspárok és egyházi személyek előadásai, valamint tanúságtételek, amelyekben a fiatalok életpéldájuk révén támasztják alá mindazokat az alapelveket, amelyeket a tisztaság kapcsán az Egyház és vallásunk is kér. Olyan fiatalok szólalnak meg, akik számos próbatétel után is őrzik tisztaságukat, és akik számára az újrakezdés örömét jelenti a tisztán megélt párkapcsolat, jegyesség vagy hűségben élt házasság – a ma valóságában, a mindennapok nehézségei közepette.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” (Mt 5,8) A Tiszta Szívek Mozgalmának célja ráirányítani a figyelmet arra, hogy férfi és nő kölcsönös szeretetén és tiszteletén alapuló monogám kapcsolata vagy az őszinte,

Istennek szenteltségben megélt papi-szerzetesi hivatás máshoz nem fogható boldogságot hordoz. Isten ajándéka, amellyel élnünk (nem visszaélnünk és nem elherdálnunk) csak az érzelmek, a szándékok és a testiség tisztasága által lehet. A közösség tagjai abban segítik egymást lelki-szellemi támasszal, hogy ezen az úton előre haladjunk.

„A tisztaság nem magánügy csupán. A tiszta életet élő ember tiszteli leginkább az életet: a sajátját, a másik emberét és azt, amelyiknek meg kellene születnie. A tisztaság nem magánügy csupán: táplálja az életet bennünk és közöttünk, azt az életet, amelyet az Isten ajándékozott nekünk. A tisztaságban tükrözzük vissza leginkább az Isten képmását. Hisszük, ebből forrásozik máshoz nem fogható boldogító mivolta.”

Boldog José Luis Sánchez del Río

Mexikóban történt az 1920-as években. Dúl a Cristero háború, amelyben kormánycsapatok harcolnak a hitüket, templomaikat védő katolikusok ellen. Aki nem engedelmeskedik, megverik, börtönbe zárják vagy agyonlövik. A XI. Piusz pápa által 1925. december 11-én elrendelt Krisztus Király ünnepe a mexikói vértanúk számára erőforrást jelentett a Krisztusért vállalt vértanúságra. A vértanúk jelszava lett: *„Viva Christo Rey!”*

Ez a 14 éves fiú nem féltette az életét. Bátorságról, nagylelkűségről, kitartásról tett tanúbizonyságot. José Luis Sanchez del Río-t a katonák kegyetlenül megkínozták, hogy hite megtagadására bírják. Utolsó szavai ezek voltak: *„Éljen Krisztus Király és a Guadalupei Szűz Mária!”*. Vérben úszó teste a földre zuhant. Néhány lapát földet hánytak rá, és elmentek.

Több mint hetvenezer hívő vett részt Guadalajara stadionjában 2005. november 20-án, Krisztus Király ünnepén az 1926–1929-es véres keresztényüldözés tizenhárom vértanújának boldoggáavatásán. A *„Krisztus Király-háborúnak”* nevezett üldözést az 1924. november 30-án törvénytelenül hatalomra jutott Plutarco Elias Calles elnök indította el. Guadalajara volt a katolikus ellenállás központja. A boldoggáavatás szertartását José Saraiva Martins bíboros, a Szenttéavatási Kongregáció prefektusa vezette. A boldoggáavatott tizenhárom vértanú, köztük a 14 éves José Luis Sanchez del Río, 1927-ben áldozta életét Krisztusért, jóllehet nem vettek részt a fegyveres ellenállásban.

A keresztények üldözése különféle módokon ma is jelen van a világban. Jézus mondta: *„Ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondoljatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ. De mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ. Gondoljatok a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tieteket is megtartják. S ezt mind az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem” (Jn 15,18-20).*

In memoriam Kincs István apátplébános

A 20. század első felének egyik legismertebb és legelismertebb papja volt Kincs István apátplébános, újságíró, ifjúsági író, a Szombathelyi Egyházmegye és nem mellesleg Kőszeg kimagasló személyisége. Halálának 70. évfordulója alkalmából rá emlékezünk.

Kincs István 1867. december 20-án, Felsőőrön született, 1891. július 16-án szentelték pappá. Vasszentmihályon, Nagyszentmihályon, később Kőszegen lett káplán. 1899-től már plébánosként szolgálta a kőszegi híveket. 1901-ben megalapította a Keresztényszocialista Munkásegyesületet, és az ő nevéhez fűződik a Kőszegi Hitelszövetkezet létrehozása is. Az Emericanum Irodai, Nyomdai Részvénytársaság és Könyvkereskedés alapjait 1922-ben tette le. 1933-ban ugyancsak neki köszönhetően katolikus nyomda is működött Kőszeg belvárosában. Hosszú éveken át a tanítóképző igazgatója is volt. 1915-ben a Szent István Akadémia rendes tagjává, 1940-től tiszteletbeli tagjává választották. 1935-ben szépirodalmi munkák díjazására 2000 pengős alapítványt hozott létre.

A múlt század elején élt magyar katolikus pap-írók között életútja nem nevezhető szokványosnak. Írói tehetségét korán felismerték, pályája versekkel indult, majd áttért a prózára. Számos lapban jelentek meg írásai (a teljesség igénye nélkül): Vasvármegye, Szombathelyi Újság, Vasmegyei Lapok, Szombathelyi Lapok, Vasmegyei Közlöny, Katholikus Szemle, Magyar Szemle, Magyarország, Jelenkor, Alkotmány, Tiszántúl, Dunántúl, Kőszeg és Vidéke, Fejérmegyei Napló, Dunántúli Hirlap stb.

Kincs István apátplébános
1867–1942

Kincs apát legtermékenyebb írói korszaka 1900–1927 közé tehető. A *Makula nélkül* című regénye is 1927-ben látott napvilágot. E mű osztatlan elismerést váltott ki a szakma és az olvasók körében. *A szegénység vára* (1927) című Kőszegen megjelent művével folytatta termékeny írói pályáját, s mivel ekkor már népszerű és elismert író volt, nevével egyre többet lehetett találkozni a közéletben is.

1919. március 21-én, a tanácsköztársaság kikiáltásának napján ellenforradalmi érzelmei és megnyilatkozása miatt elfogatóparancsot adtak ki ellene, és Kőszegről Szombathelyre szállították. A megyeszékhelyen előbb a rendőrségre, majd a törvényszéki palotába vitték, ahol találkozott Pehm (Mindszenty) Józseffel és Heisz Mátyással is. Egy hónap fogság után szabadon engedték, ám még az év júniusában forradalmi törvényszék elé állították szűnni nem akaró ellenforradalmi érzelmei miatt. A nehézségek ellenére folytatta írói munkáját, egy színmű és egy regény látott napvilágot: *Rabbilincsek* (1920), *Emberfaragás* (1940).

1942. június 2-án Kőszegen hunyt el. Kőszegen ma már számos emlék őrzi az egykori plébános nevét: a Kincs-villa, a Kincs-pihenő a Hidegvölgy lábánál és a 2010-ben felavatott domborműves emléktábla is.

Kincs István halálának kerek évfordulója alkalmából a könyvtárainkban fellelhető műveiből kamarakiállítás várja az érdeklődőket a Szent Márton Kölcsönkönyvtárban június 1-je és szeptember 15-e között.

[H. Simon Katalin]

GYEREKSAROK

Az oldalakat összeállította: Salamon Viktória

Gyermekkönyvek a Martinus Könyvesboltban

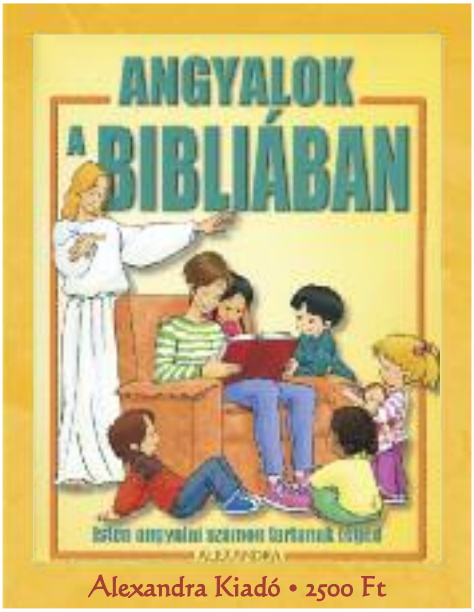

Alexandra Kiadó • 2500 Ft

Már az egészen kicsi gyerekeknek is lehet saját könyvük az angyalokról! Szívesen viszik majd magukkal mindenhová a gyönyörűen illusztrált, egyszerűen megfogalmazott, táska formájú könyvecskét.

Táltoskönyvek Kiadó • 1980 Ft

Közel száz imádság, köszöntő és dicséret rímekbe szedve, ébredéstől elalvásig, anyák napjától a születésnapig, hogy minden alkalomra legyen egy értékes gondolat, amely szülőt és gyermeket egyaránt gazdagít.

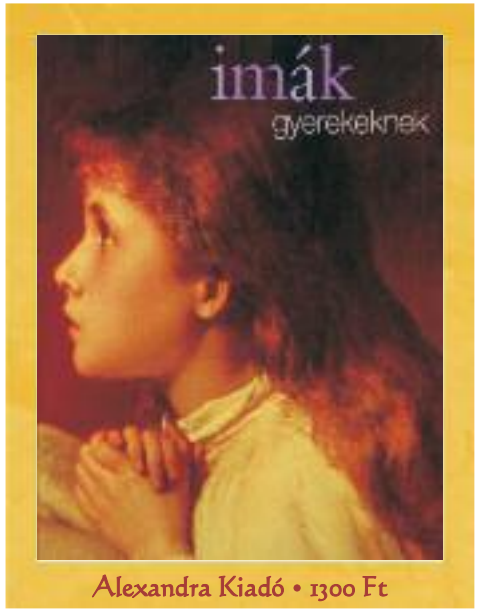

Alexandra Kiadó • 1300 Ft

A kötetben megtaláljuk Milton, Coleridge, Assisi Szent Ferenc, Teréz anya versrészleteit, imáit éppúgy, mint az ismeretlen költők fohászait. A kötet szöveg és képanyaga az életörömről, kihívásról mesél.

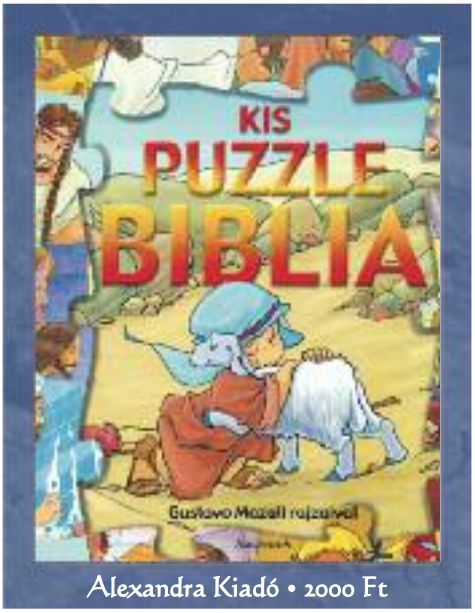

Alexandra Kiadó • 2000 Ft

Hat népszerű bibliai történettel ismerkedhetnek meg a gyerekek. Miután elolvasták a leírtakat, indulhat a játék egyedül, a szülőkkel vagy a nagyobb testvérekkel, hisz a puzzle megunhatatlan, kortól független.

Helikon Kiadó • 990 Ft

A templom és a kereszténység világába, a szentmise történéseibe és a liturgia menetébe vezeti be a kisebb és nagyobb gyerekeket ez a gazdagon illusztrált, színes, frappáns, rövid szövegeket tartalmazó könyv.

Immanuel Alapítvány • 1990 Ft

Bibliai események elevenednek meg szemet gyönyörködtető képregényes változatban, így azok a gyerekek is szívesen kézbe veszik a könyvet, akik eddig kevésbé szerettek elmerülni az olvasás világában.

Nem tudjuk sem a napot, sem az órát

Pünkösd a nagy megvilágosodás napja, az igazi tudás napja, olyan tudásé, amelynek birtokába se előbb, se utána nem juthat az emberi értelem önerejéből. Pünkösd maga az értelmezési kulcs Jézus tanításához és nyilvános működéséhez. *„S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek” (Jn 14,26).*

Pünkösdkor az apostolok ráébredtek a titkokra és megértették az Írásokat, a Mester tanítását. Ám valamit még így sem tudunk, pünkösdkor egy valami nem derül ki, az utolsó nap, és az utolsó óra. *„Azt a napot és órát azonban nem tudja senki, az ég angyalai sem, a Fiú sem, csak az Atya” (Mt 24,36).*

Miért maradt titokban az utolsó nap dátuma még az első pünkösd után is? Isten jól ismer minket. Azért nem tudjuk az utolsó nap dátumát, mert akkor az utolsó pillanatra hagynánk életünk rendezését, a megtérésünket, nem vennénk komolyan a készületet az Istennel való végső találkozásra. Meg kell tanulnia kíváncsi szívünknek, hogy az igazi szeretet nem számolgat, és nem taktikázik, hanem szakadatlanul készül. Legyünk nyugodtak, érkezőben van az a nap és az az óra. Egyre közeledik. Ám igazán csak az érkezik meg, akit várnak. A *„hogyan várjuk”* fontosabb kérdés a *„mikor jön el”* kérdéshez képest.

Az első keresztények életét a nagy beteljesedés: a végső napok félelmetes ragyogása irányította. Úgy élték meg a végső időket, mint a legnagyobb és legbiztosabb realitást, amely alakította mindennapi életüket, és olyan reménységgel árasztotta el őket, amilyet a világ sohasem ismert. Az Úr eljövetelére való várakozás ugyanakkor alaposan próbára is tette őket. Hiába nézték az eget, miközben a vértanúk ott égtek Néró kertjében, és az ég nem nyílt meg, és az Úr nem jött el. Nem az számít, hogy mikor is lesz az az eljövetel, hanem hogy készen találjon bennünket. Az első század keresztényei készen voltak arra, hogy az érkező Úrral találkozzanak.

Egész világunk arra törekszik, hogy minden programozottan működjön benne és ebben a nagy rendszerben idegesítő, hogy pont az utolsó pontnak a dátuma nem meghatározható.

Mi sem fáradhatunk bele az Úrra való várakozásba. Enélkül nincs hűség és nincs állhatatosság, enélkül minden egy pillanat alatt széthullik. Ez a kitartó és felkészült várakozás minden elkötelezettség alapja.

Tetteink, kapcsolataink és szavaink értékét is az adja meg, mennyire a végső napnak a fényében, az arra való készület jegyében élünk. Ez nem a kapkodó félelmet jelenti az elintézendő dolgok végtelenített listájával, hanem a letisztult lényeglátásból fakadó nyugodt cselekvést. Az üdvös pillanat megragadása keresztény életünk lényege. Bármikor, bárhol beléphet életünkbe.

Természetesen a Katolikus Egyház vallja, hogy az emberi történelemnek egyszer vége lesz, és ez Krisztus dicsőséges, második eljövetelével esik majd egybe. Az Egyház tanítása az idők végéről azonban egészen más, mint a modern világvége-őrület. Ott kezdődik, hogy ez nem aggodalmat jelent. Az Egyház azt tartja szem előtt, amit Jézus mondott: *„Nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”* Bármelyik pillanat lehet az, Jézus ezért int éberségre, hogy majd készen találjon minket. Az Úr jövetele éppúgy megtörténhet 3000 év múlva, mint egy percen belül. Ez ösztönöz, hogy már most az ő akarata szerint éljünk. Szorosan kapcsolódik Jézus eljöveteléhez, a test feltámadásához, ahogy a Hiszekegyben is imádkozzuk. Az utolsó napra vonatkozó páli üzenet (1Tessz 4,13-18) értelme egyszerű és mély: végül mindörökre az Úrral leszünk.

Tehát a lényeges üzenet: a jövőnk *„az Úrral való lét”*; keresztényként már most az Úrral lehetünk; jövőnk, az örök élet már elkezdődött. Vagyis az Úr végső eljövetelére való várakozás a jelen feladata.

[Dr. Németh Norbert]

Imádság

A szeretet megmaradásáért

Szeretet lelke, Szentlélek Úristen! Az első pünkösdkor heves, tüzes szélvészként töltötted be a tanítványokat és házukat. Kisöpörtél szívükből minden félénkséget, félszegséget és bénultságot. Betöltötted őket merész, tettrekész, célratörő szeretettel.

Az első pünkösd a szeretet ünnepe volt, amint a szeretet ünnepe volt a mi esküvőnk is. Költők és táncdalszövegírók sokasága zengte már el, hogy hamar kisebbedik a szerelem lángja, és jó, ha takaréklángon ég tovább. Újítsd meg bennünk ajándékodat, Szentlélek Úristen, hogy az ünnepnek soha ne legyen vége, és ha csillapodik is a szerelem hevessége, ne aludjék el a szeretet, hanem életünk sokféle tennivalójában, kötelességeink teljesítésében, napjaink minden percében nem csökkenő szeretetünk hevítsen át minket, és egymás iránti odaadásunk és Isten iránti imádatunk kezdeti szépségben tündököljön.

Add, hogy ne koptasson, és ne tompítson el minket a megszokás. Életünk egyhangúsága, a családi bajok, a keserűségek és a kellemetlenségek ne nehezedjenek ránk nyomasztó teherként. Mindig tudjam vonzóvá tenni magam és otthonunkat! Férjem napról napra hűséges, megbízható, értelmes és egyéniségében értékes társra találjon bennem! Egyszerű eszközöket is tudjak felhasználni arra, hogy jelezzem velük férjem iránti megbecsülésemet, ezáltal erősítsem közöttünk a szeretet kötelékét. Másképpen ragyog a nap hajnalban, mint délben és alkonyatkor, de mindig ugyanaz a nap. Így ha másképpen is lobog szerelmünk és szeretetünk házasságunk kezdetén, delelőjén és majdan alkonyán, mégis ugyanaz a szeretet lakjék szívünkben, és tegye véget nem érő ünneppé életünket. *Ámen.*

[Turcsik György]

KARITÁSZ TÁBOR

Az Egyházmegyei Karitász napközis táborba várja az általános iskola 1-5. osztályos tanulóit,

2012. június 18-tól augusztus 11-ig (minden hétre külön be lehet jelentkezni)

A tábor helye: Narda, Plébániai Karitász

caritas hungarica

- kézműves foglalkozások
- néptánc tanulás
- kirándulások
- sportfoglalkozások
- lovaglás, íjászkodás
- informatika

A gyermekek számára a napi háromszori étkezést és az utaztatást biztosítjuk.

Jelentkezési határidő: 2012. június 11.

Telefonon naponta 8–14 óráig a 94/318-560-as számon vagy személyesen a Hollán Ernő u. 10-12. szám alatt

A szombathelyi Székesegyházban június 30-án, szombaton 10 órára hívják azokat a házaspárokat, akik 2012-ben ünneplik az 5. évfordulótól kezdve öt évenkénti felosztásban (10., 15., 20., stb.) a házassági évfordulójukat.

A Szentatya június havi imaszándékai

Általános szándék (Az Eucharisztiában jelenlevő Krisztus): Hogy a hívők az Eucharisztiában tudják felismerni a Feltámadott élő jelenlétét, aki velük jár mindennapi életükben.

Missziós szándék (Az európai keresztények): Hogy az Európában élő keresztények felfedezzék saját önazonosságukat, és nagyobb lendülettel vegyenek részt az evangélium hirdetésében.

HUMOR

Martinus

Főszerkesztő: Ipacs Bence • **Főszerkesztő-helyettes:** Teklits Tamás • **Szerkesztők:** Csuti-Mátyás Zsófia, Déri Péter, Horváth István Sándor, H. Pezenhófer Brigitta, Salamon Viktória • **Nyomdai kivitelezés:** Pharma Press Nyomdaipari Kft. (1037 Budapest, Vörösvári út 119-121.) • **Felelős vezető:** Dávid Ferenc ügyvezető igazgató • **Megrendelés száma:** 2526/12 • 2012. május • **Kiadó:** Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) • Telefon: 94/513-191 • E-mail: info@martinuskiado.hu • Internet: www.martinuskiado.hu **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató • **ISSN 2060-145X** • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.